

KUNST & kritikk

KABAL AV MENNESKEKJØTT: Tegnerforbundet er befolket av store rumper og hengende pupper.

FOTO: TEGNERFORBUNDET

Om kjøttets selvforståelse

KUNST

Solveig Ane Kirkaune Øksendal: «Opulence»

Tegnerforbundet, Oslo.
Står til 2. juni.

ANMELDELSE

Pupper som henger og rumper som slenger.

Opulence blir i ordboka oversatt til velstand og rikdom. I denne sammenhengen viser det til å ha nok spenn til å spise mer enn nødvendig, og til en fett-suging etterpå. Hovedarbeidene er en vegg dekket av akvareller av pupper, og en dekket av rumper. Alle i nådeløse rødtoner, og alle langt unna det for de fleste uoppnåelige idealet (men med spor etter å ha prøvd å nå det). For eksempel er det resirkulerte skrekkeksmpelet med et vridd rumpeinnlegg gjengitt i denne kabalen av menneskekjøtt. Ellers består den av rumper som henger, pupper som slenger, og tatoveringer som ikke ble som de var tenkt. Det er den type bilder man illustrerer et før og etter med, enten det er «før» – vellykkede kirurgiske inngrep som brukes i reklame, eller «etter» – de mislykkede som brukes som advarsel.

Felles for alt dette kjøttet er at det ikke når opp til

etablert standard, men vil likevel, kanskje nettopp derfor, også bli utnyttet. Fra taket henger en tegning av en noe overvektig kvinne med et halssmykke – «Pleasure» i løkkeskrift. På baksida sitter den samme dama naken, med smykket i hånda og halskjedet løpende gjennom piercinger i tunge, brystvorter og kjønnslepper. Sett bort fra at det minner meg på noe – jeg må få ordnet det snart – går dette svart-hvite arbeidet i skarp dialog med de rødtonede registreringene av bryst- og hoftepartier i andre enden av rommet. Nøkkelordet er selvsagt «Pleasure» – veien til nytelse i egen kropp henger tross alt sammen med evnen til å gi faen.

Lenger inn i lokalet henger to mindre tegninger på hver sin vegg. De korresponderer i like høy grad til det kroppslige, men med til dels andre kroppsdeler, og blir hengende som en ettertanke. Dette er arbeider som tar litt tid – en detaljert form for tegning hvor teknisk nøyaktighet er gitt, i like høy grad som det gjengitte ikke er det. Det er en tendens som gjorde seg gjeldende i forrige tiår, hvor noen utøvere siden er blitt godt etablert, andre sagnomsuste, og noen flinkere. Det er i dette landskapet Øksendal tegner seg inn med kroppslige overdrivelser og psykoser fra en skumring hvor døra er låst og ingen vurderer å ta en selfie.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no